

LINH HỒN

Trời chạng vạng tối. Con đường cao tốc tối om không một bóng người. Bỗng một chiếc ô tô con xuất hiện lao đi vùn vụt về phía thị trấn. Chủ nhân của nó tiến sĩ Joe, một nhà khoa học tiếng tăm đang làm việc tại công ty Lemo, một công ty điện tử hàng đầu của Nam Phi. Bất ngờ, phía ngược lại, một chiếc ô tô tải nặng cũng xuất hiện, ánh đèn pha của nó in một vệt sáng dài ngoằng trên mặt đường... "*Trời ! Cái gì vậy ?*". Tiến sĩ Joe kinh ngạc, không tin vào mắt mình khi anh vừa nhìn thấy phía bên trái một... con voi Mamút khổng lồ với hai con mắt sáng kinh hồn... Tích tắc định mệnh đã không kịp cho Joe định thần lại, anh hốt hoảng ngoặc tay lái sang phải, chiếc ô tô đâm sầm vào một gốc cây lớn ven đường và gần như ngay sau đó nó nổ tung lên và bốc cháy dữ dội.

Vai rũ xuống mệt mỏi, Mey chậm rãi tra chìa khóa mở cửa... Buông phịch người xuống ghế, rã rời, Mey thẫn thờ nhìn khắp căn phòng, vẫn là những vật dụng quen thuộc nhưng cô đã hiểu rằng chúng và cả cô nữa sẽ mãi mãi không còn Joe bên cạnh, người chồng mà cô yêu quý hơn mọi thứ trên đời... Tối nay Mey phải làm một việc khá nặng nề đối với cô: sắp xếp lại những gì còn lại của Joe. Mãi một lúc sau, Mey cố gượng dậy lê bước về phía phòng làm việc của Joe đẩy cửa bước vào. Nó khá bẽ bộn, tim Mey bỗng nhói lên, có lẽ Joe cũng không ngờ rằng mình phải ra đi quá đột ngột. Bước lại bàn của Joe, cố không nghĩ gì Mey làm thật nhanh gom tất cả sách vở, tài liệu vào một góc, bất ngờ cô nhìn thấy chiếc máy điện toán đặt trên bàn vẫn còn đang hoạt động, một điều ít khi xảy ra vì Joe chỉ chịu ra khỏi phòng khi nào đã tắt đến chiếc công tắc cuối cùng. Bỗng dưng không tìm được khao khát muốn nhìn lại những công việc cuối cùng của chồng, Mey liền ngồi vào bàn phím.

Chào Mey ! Em khỏe không ? Anh đây, Joe đây !". Một dòng chữ nhấp nháy bất ngờ xuất hiện trên màn hình đập vào mắt Mey làm cô giật bắn mình kinh ngạc, đúng là câu nói quen thuộc của Joe, nhưng mà...

"Bình tĩnh nào Mey ! Em vừa đi dự đám tang của anh về phải không ? Vâng ! Anh đã chết, nhưng đó chỉ là cái chết thân xác, linh hồn anh vẫn tồn tại và nó đang ở trong... chiếc máy điện toán trước mặt em đây. Có điều anh không nghe gì, nhìn thấy gì, anh chỉ hiểu

*được em qua những gì em nạp vào máy. Ta sẽ nói chuyện với nhau bằng cách đó nhé Mey.
Mey!*

Em còn đó không ? Trả lời anh đi..."

Mey vẫn còn đó nhưng cô gần như bất động vì sững sốt. Joe còn sống ư ? Linh hồn ư ? Điều đó vượt qua sức tưởng tượng của cô. Mãi một lúc sau Mey mới đưa nôi hai bàn tay run rẩy lên bàn phím.

"Em... em... còn đây... Joe... anh... anh đang ở trong đó sao ?"

"Tốt rồi ! Anh cứ sợ em ngã ra đất mất rồi. Thôi để anh kể một câu chuyện. Khó tin đấy. Cách đây rất lâu khi anh còn là sinh viên ngồi trên ghế trường đại học, không hiểu sao anh cứ mãi đặt cho mình một câu hỏi: cái gì sẽ xảy ra sau khi sự sống chấm dứt ? Linh hồn ư ? Nó có thật không? Ngay lúc đó anh phải tận mắt chứng kiến cái chết đột ngột của một người bạn thân. Nó đã làm anh xúc động cực mạnh và kể từ đó anh đã quyết định dành trọn đời mình để tìm bằng được câu trả lời. Bất kỳ đâu xuất hiện những câu chuyện về hồn ma, những kẻ lên đồng, những nhà tiên tri... là anh lại tìm đến. Không kể những trò bịp bợm thì cũng có lắm điều phải suy nghĩ. Cuối cùng anh tự đưa ra một giả thuyết có vẻ thuyết phục nhất. Bất kỳ sinh vật nào sinh ra nếu đạt được trình độ tư duy nhất định đều sở hữu một linh hồn. Nó chỉ có thể là một cái gì đó tương tự như một "vật-chất-sống". Anh tạm gọi như thế, không hẳn là một vật thể sống cũng không hẳn là một làn sóng điện, mà là cả hai. Chỉ có thể nó mới "sống" được và truyền đi trong không gian. Sau khi sinh vật chết, "vật-chất-sống" đó vẫn còn tồn tại thêm một thời gian nữa tương tự như một cái phao ném xuống mặt nước, ngay khi nó đã ngừng dao động thì những làn sóng do nó gây ra vẫn còn lan truyền đi một thời gian nữa. Tất nhiên "linh hồn" không thể tồn tại vĩnh viễn, nó sẽ dần mất năng lượng và biến mất và nếu như trong thời gian đó ngẫu nhiên xuất hiện một cơ thể khác, cũng có những đặc điểm gần giống cơ thể cũ thì "vật chất - sống" sẽ lập tức truyền ngay vào cơ thể mới này và hề có dịp nó sẽ chứng minh sự hiện hữu của mình. Bằng lòng với giả thuyết này quyết định tiến hành thực nghiệm nhưng rõ ràng làm việc đó trên con người là một điều quá khó khăn cuối cùng anh đành tìm đến một "cứu cánh". Con người là một vật thể sống nếu nó có linh hồn thì tất cả những sinh vật đạt một trình độ tiến hóa tương đối cũng phải có "linh hồn", chẳng hạn như một... con chó, tất nhiên nó sẽ kém "thông minh" hơn. Thế là anh liền trưng dụng ngay con Loulou nhà ta, còn "cơ thể thứ hai" của nó chính là chiếc máy điện toán trước mặt em đây. Anh đã cố hết sức nạp vào

máy mọi đặc điểm của Loulou từ tiếng sủa, khẩu vị, sở thích... Tóm lại là mọi thứ anh biết được về một con chó, mục đích của anh là tạo ra một con Loulou thứ hai, việc còn lại là chờ con Loulou... chết. Này ! Đừng nghĩ là anh hạ sát con vật yêu quý của em nhé ! Rõ ràng nó đã chết già phải không ? Và em biết không ? Mey, anh đã thật sự nhảy cẫng lên vui mừng vì ngay sau khi con Loulou vừa tắt thở thì trên màn hình bỗng xuất hiện những làn sóng ngoằn ngoèo, tất nhiên đó là ngôn ngữ của... loài chó. Mặc dù vậy anh vẫn cẩn thận kiểm tra lại, những đồng nghiệp của anh khi ngồi vào máy thì không việc gì nhưng khi chính anh xuất hiện thì trên màn hình lại hiện lên những làn sóng lạ. Rõ ràng đó chính là "tiếng sủa" mừng rỡ của con Loulou. Anh đã thành công bước đầu và công việc tiếp theo là tiến hành trên người và không gì tốt hơn với bằng chính bản thân mình. Suốt thời gian đó anh thường xuyên đến các bệnh viện để cố gắng biết được càng nhiều những đặc điểm của cơ thể mình từ khối lượng não, dung tích phổi, nhóm máu,... cho đến những sở thích, thói quen tư duy, thiên khiếu... Sau đó kiên trì đưa vào "bộ não" của máy điện toán. Một Joe thứ hai dần hình thành. Tất nhiên câu trả lời chỉ có được khi nào anh... chết. Và... xin lỗi em, Mey ! Số phận đã dành cho anh "cơ hội" đó... em thấy đấy, anh vẫn thành công, "linh hồn" anh đang trò chuyện cùng em".

Ràn rụa trong nước mắt Mey đã hiểu hết mọi chuyện. "Chúc mừng anh, Joe. Mặc dù em phải đau đớn khi nói lên điều này, anh đã thành công, một thành công vĩ đại, nhưng Joe liệu nó có cần thiết đến mức anh phải trả giá bằng một cái chết thảm khốc như vậy không ? Joe ! Anh thừa biết Ciramic là một loại thuốc an thần gây ảo giác cực mạnh. Tại sao anh lại dùng nó khi ngồi vào tay lái hả Joe ?"

"Ciramic ? Em nói gì vậy Mey ?"

"Người ta tìm thấy chúng trong máu của anh khi mang xác anh vào bệnh viện... Joe ! Có chuyện gì vậy sao anh im lặng thế ?"

Màn hình bỗng ngưng bật, mãi một lúc sau.

"Mey ! Anh sẽ nói điều này, nhưng em phải bình tĩnh. Có kẻ muốn giết anh"

Mey sửng sốt.

"Anh nói sao ? Ai muốn... giết anh ?"

"Steven, bạn đồng nghiệp của anh ở công ty. Chiều hôm đó anh bị nhức đầu và đã nhờ hẳn mua về vài viên thuốc giảm đau. Một lát sau hẳn trở về với một lọ thuốc màu trắng

bằng nhựa không có nhãn. Anh đã uống cùng lúc ba viên thuốc trong lọ và sau đó lên xe về nhà"

"Trời ơi ! Hấn làm thế để làm gì ?"

"Từ lâu anh là cái gai cản đường tiến của hấn. Hấn đã từng nhiều lần công khai thềm muốn cương vị của anh"

"Tên sát nhân, phải tố cáo hấn"

"Có cần thiết không ? Mey, việc đó sẽ làm nguy hiểm đến em"

"Kìa Joe, sao anh lại nói vậy ?"

"Thôi được, nghe này Mey. Một tình cờ may mắn anh đã bỏ quên lọ thuốc đó trong phòng vệ sinh của công ty. Steven sẽ không ngờ rằng anh không mang nó lên ô tô. Em hãy trao nó cho bên công an, họ sẽ biết cách bắt hấn phải nhận tội, trên lọ thuốc chắc chắn còn dấu vân tay của hấn"

Hai hôm sau...

"Joe ! Steven bị bắt rồi. Hấn đã phải sừng sốt đến cực độ khi kế hoạch giết người hoàn hảo của hấn lại bị phát giác"

"Thôi ! Bỏ qua chuyện đó đi em, kẻ xấu đã phải trả giá rồi"

"Vâng ! Joe anh định thế nào ? Sẽ công bố ngay công trình hay là đợi anh nghiên cứu thêm một thời gian nữa để hoàn thiện. Em sẽ làm một thư ký được việc cho anh đấy"

"Cám ơn em Mey ! Nhưng điều đó không thể được".

"Anh nói sao Joe ?". Mey hoảng hốt.

"Em thấy đấy, anh không nhìn được, nghe được và nhất là tư duy của anh không bao giờ còn được như xưa. Đơn giản vì anh không thể nào " nạp " vào máy tất cả mọi đặc điểm của mình được. Cho nên anh chỉ có thể suy nghĩ ở mức đơn giản nhất, với một chút ký ức. Sự tư duy phức tạp đã nằm ngoài khả năng của anh. Sự nghiệp khoa học của anh đã thực sự chấm dứt rồi Mey ạ"

"Em xin lỗi, em không biết"

"Không sao Mey, thôi hôm nay em đi ngủ sớm, có quá nhiều biến cố đến với em những ngày qua. Chúc em ngủ ngon Mey !"

"Vâng ! Chúc anh ngủ ngon Joe"

Joe nói dối, đêm đó anh không hề "ngủ", trên màn hình liên tục xuất hiện những làn sóng ngoằn ngoèo hình như có một sự giằng xé dữ dội nào đó...

Hai hôm sau...

"Chào buổi sáng, ngủ ngon chứ Mey ?"

"Cám ơn anh ! Còn anh thế nào ?"

"Ngon giấc... Này Mey !... Thời gian gần đây em ít khi ra ngoài"

"Vâng ! Em sợ anh buồn"

"Không tốt đâu, Mey, em còn... Nhưng thôi Mey. Anh nhờ em một việc, anh cần nạp vào máy một chương trình chống virus, anh không muốn "chơi" chung với đám này, giúp anh nhé Mey"

"Sẵn lòng đây Joe, nào ! Anh chỉ dẫn đi"...

... Một lúc sau

"Xong chưa Mey !"

"Xong rồi Joe"

Một lúc sau nữa

"Mey ! Nghe anh nói ! Em cần phải ra ngoài, cần phải tiếp tục cuộc sống bình thường chứ không phải cứ ngồi mãi trước một cái máy điện toán. Em cần phải có một người đàn ông khác bên cạnh..."

Mey giật mình, cô linh tính có điều gì khác lạ.

"Anh nói gì vậy Joe ? Anh là chồng em, anh tồn tại đối với em như thế là quá đủ, quá hạnh phúc rồi"

"Ồ ! Không đâu, cái em cần là một người đàn ông bằng xương bằng thịt chăm sóc, âu yếm em chứ không phải là một cái máy, em còn quá trẻ mà".

"Em van anh Joe, đừng nói thế nữa"

"Mey ! Xin lỗi em, lúc này anh đã nói dối em. Chương trình em vừa đi vào máy thật ra là một chương trình... hủy diệt. Hai phút nữa nó sẽ xóa đi toàn bộ sự... tồn tại của anh"

Mey mở trừng mắt thất đảm trước điều mà Joe vừa thông báo.

"Trời ơi ! Joe... anh... anh... làm thế... làm gì"

"Tha lỗi cho anh, anh đã quyết định ra đi thật sự, anh không thể là kẻ cản đường hạnh phúc của em. Hứa với anh đi Mey ! Hãy quên anh và hãy sống hạnh phúc..."

"Không ! Không... đừng bỏ em Joe !"

"Đã đến lúc rồi Mey ! Vĩnh biệt em, anh yêu em... mãi... mãi"

Trên màn hình ánh sáng bắt đầu nhòe đi nhưng nó vẫn còn cố lóe lên lần cuối như một lời vĩnh biệt... Một giây sau cái gì của cát bụi lại trở về với cát bụi. Mey gục đầu khóc nấc lên... một mình.